

Scénář reportáže o Ladislavu Moravcovi

Pan Ladislav Moravec narozený 20. července 1923 ve Vranici v okrese Pelhřimov, pracoval v roce 1944 v leteckých závodech, kde převážel kormidla letadel a jedno velkou náhodou zničil. Tento čin byl považován za sabotáž. Tak se dostal do věznice na Pankráci.

„A to vždycky ráno bylo slyšet bouchání a já říkám, co to tady bouchá a oni to tady popravujou.“

Po tomto zážitku byl převezen do Terezína, ve kterém strávil přibližně dva roky. Jídla však bylo málo, tak ho kradli a nakonec jim vystačily i brambory se šrotem.

„Ten tam krmil prasata, ten nám nosil, on měl každý večer plný kapsy, brambor se šrotem. Víte, to pro prasata, my jsme se na to těšili, jej jsme si nacpali žaludek. To jsme si polili hořkým kafem, že jo a to jsme baštili.“

Pan Moravec si v Terezíně našel židovského kamaráda. Jen bezmocně mohl pozorovat, jak gestapo bezdůvodně mlátí jeho přítele a ostatní lidi s židovskou hvězdou na obleku.

„Když přijelo terezínský gestapo tam přijelo autem, jsme to vždycky viděli. Tak oni vždycky postavili toho, se tady postav, esesáka a teď je řezali hlava nehlava.“

Náš pamětník nám kladl na srdce, abychom si vážili chleba, jelikož se on pro kousek chleba nechal klidně i zmlátit. Poté nám vyprávěl o svém prvním bochníku chleba po propuštění z Terezína.

„Já tam koukal na ten chleba, takhle mi tekly cinty. Byl jsem tam na mě ta prodavačka koukala, tohleco říká, co byste chtěl. Já říkám slečno, já bych chtěl chleba. Ale já ale nemám... peníze, jsem měl, jo, ale neměl jsem lístky. Mi dala ten bochníček chleba, no já vyšel ven. Lidi museli myslet, že jsem se zbláznil. Já ho takhle držel a než jsem došel kousek, to je ta Italská ulice, to je asi 500 metrů. Tak jsem ho ten chleba celej snědl, hahaha, sežral, nesnědl, hahahah.“

Po několika měsících se vrátil zpátky do Terezína, ale ne jako vězeň, nýbrž jako dozorce. Řád světa se otočil. Němci byli poraženi a stali se vězni. Pan Moravec měl dohlížet na odsun Němců z Čech.

„Ráno jsem ty Němce a Němky, tam nechal nastoupit, jenže on říkal, tam si na ně můžeš, to co oni dělali tobě, taky můžeš dělat. Jenže já jsem na to neměl povahu, abych tam někoho.... Já naopak, jak jsem mohl, tak jsem tam těm dětem dával chleba.“

Při všech strastech, při kterých mu chybělo jídlo je jeho motto snad jasné.

„Važte si chleba, nevíte co to je. Já jsem zažil bídu a za krajíček chleba jsem si nechal vymlátit zuby.“